

Kulturně společenský časopis
2013 • 1
na internetu

DOBŘÁ ADRESA

Z obsahu

Ďáblova zahrádka

11 světů

Zima pro kočku

Obsah:

Já sám nejásám

Josef Váchal: **Ďáblova zahrádka** (3)

Vít Kremlička: **Smrti stejně neuniknu**

– to ti mohu slíbit (4)

Marc Eliot: **Paul Simon** (6)

Výstava 11 světů (8)

Čítanka **Dobré adresy** – Básník Ticho:

Růže pro Miladu (10)

Performance Tramvaj 22 (14)

Fotoaktualita (15)

Z antikvariátních banánovek – Jamajský banán (16)

Wagner a Liszt v Piešťanech (22)

Z rodinného archivu – Zdeněk Kadlec (24)

Kryštof Tichý: **Podmořský rybolov**

na Bondi Beach (30)

Kateřina Bolechová: **Zima pro kočku** (36)

Omluva

Naši milí,

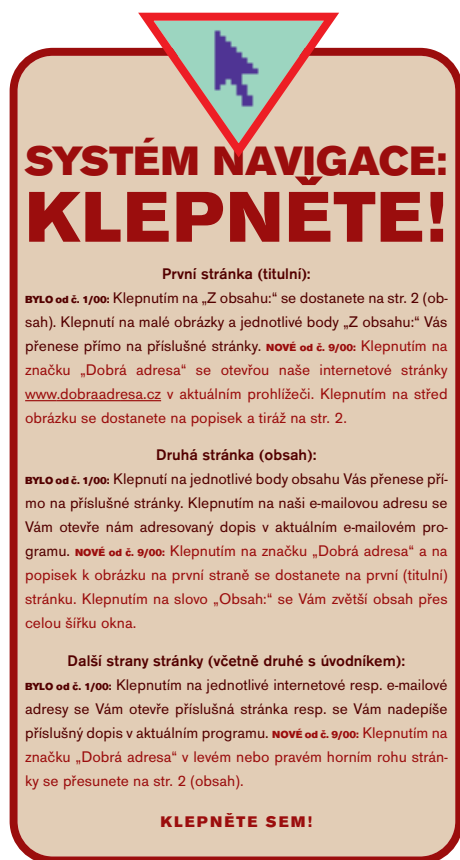
Dobrá adresa je v krizi. Možná jste si během minulého roku všimli výpadků v pravidelnosti vydávání časopisu, místo v první jsme někdy vyšli třeba v pátý, desátý, nebo dokonce dvacátý den v měsíci. I toto číslo je opožděno. Systém několika rotujících šéfredaktorů, který z nás dělá unikátní časopisecký projekt v dějinách české literatury, přináší i problémy – někdy administrativní, jindy osobní nebo technické. Tento rok si dáváme za cíl všechny problémy omezit na snesitelnou míru, což by se mělo projevit hlavně tím, že budeme vycházet včas. Obsah časopisu zatím snad netrpí, ale i u něj se budeme snažit o udržení pozic, nebo dokonce o přesun výš.

Štefan Švec

Na titulní stránce: Kateřina Bolechová, „Blue“ – detail (k článku na str. 36)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 1, rok 2013, ročník 14. E-mail: dobraadresa@dobraadresa.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Štefan Švec. Rotující šéfredaktor čísla: Michal Šanda. Redakce: Václav Dvořák, Štěpán Kučera, Petr Štengl, Martin Vokurka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a First-Net, a. s. Časopis je excerpcován Ústavem pro Českou literaturu AV ČR.

ISSN 1804-963X

**SYSTEM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!**

První stránka (titulní):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevrou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popis a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):
BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám nadepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

**DOBRÁ
ADRESA**

Josef Váchal: Ďáblova zahrádka

O srpnovém večeru letošním seděl nakladatel Ladislav Horáček v redakci a poukřoval. V zamyšlení nad krvavě rudým zapadajícím sluncem počal listovat svým oblíbeným Krvavým románem. Otočil však sotva pět stárnek a zhrozil se: ve slovech zpřeházena byla písmena! Vrhel se ku knihovně a zjistil, že písmena zpřeházena jsou ve všech knihách, co kdy Paseka za dvacet let tiskem vydala. Katastrofa! Co to má znamenat? Ještě, že bylo léto a čtenáři na dovolených dleli u moří exotických, kde na čtení ani si nevzdechli. Pouze díky této v neštěstí šťastné okolnosti nedošlo k všeobecnému kulturnímu pobouření. Čtenáři ostatní ožírali se ten večer na pouti, byloť desátého, čili Vavřince. Nakladatel Horáček počal si zoufalstvím rvátí svůj kmetický vous, až stal se holobrádkem. Tu ozavlo se tiché zavržení. Vrzání sílilo. Domnívá se, že jde o masážku, vyrazil za vrzotem se složenými novinami, že ji bací. V novinách písmena zpřeházena nebyla. Vrz! Vrz! Parkety že by to vrzaly? Ucho k nim přiložil. Horáček. Čtvero parket vytrhnul, počal kopati. V hloubi jednoho metru pod podlahou redakční narazil na vrzající křusky. Komu patřily, seznal vzápětí. Na jazyku té pravé napsáno bylo planoucími ohnivými literami:

„Zpřeházel ti to Vavřinec, mistr tiskařský Koteš. Bídne zhynuv léta páně 1725 rozdrčen lisem, pod nímž vysílením prací namáhavou byl usnul, teď straší. Vydej Ďáblovu zahrádku a strašidla si usmíříš.“

Podepisovati se atur ani nemusel, křusky takto tuze sešmajdané nosil jeidně Váchal. „Slibuji!“ vykřikl Horáček.

Hned na to se zpřeházená písmena zase vrátila tam, kam podle pravidel gramatiky patřila. A teď už všechno víte a tak vyrazte do knihkupectví a Ďáblovu zahrádku si kupte, sic začne pod parketami strašit i vám. A kdyby jenom pod parketami.

Michal Šanda

Stalo se, že toto číslo jsem de facto zaplnil já sám, přesto nejásám. Přes pesimismus budme optimisté. Na každou firmu někdy dolehne krize, jenom na pohřební službu ne, ta má své jisté.

Michal Šanda

V pozmeněné verzi recenze vyšla v *Literárních novinách* č. 51 / 21, 2012

Já
sám
ne
jásám

Vít Kremlička:
Smrti stejně
neuniknu
– to ti mohu slíbit

Jako příloha Revolver revue číslo 89 vyšel v prosinci útlý svazek s Smrti stejně neuniknu – to ti mohu slíbit. Obsahuje soubor třiceti dopisů a pohlednic, které v letech 1982–1989 napsal básník Vít Kremlička grafikovi Viktoru Karlíkovi. A věru, že se tam najdou podivuhodné kousky, jako třeba tento z dopisu ze 13. 11. 1987.

Drahý metafyziku pokrokově orientovaný!

Neděle večer. Před osmi dny jsme spolu hovořili o stavu „bejt kouslej – kousnutej“. Jaký byl můj víkend?

Po běžném odpoledním chvatu, jenž se zmocní snad každý pátek víceméně řadového občana (za nějž se počítám dosud), krátký odpočinek. Šel jsem si poté něco před devatenáctou hodinou pro psa s tím, že si ještě zakoupím v nedaleké samoobsluze kávu. Pokužuje aromatickou kubánskou cigaretu (pozornost od mého respektovaného miláčka), došel jsem k onomu obchodu. Muže, který se vydával (a pravděpodobně i byl) za vedoucího provozu, mi zabraňoval ve vstupu – prý je již zavřeno.

Jeho argumentace se mi zdála lichou, vždyť zákazníci v prosvětleném prostoru čile vhazovali zboží do košíků., běhali od regálu k regálu, prostě: plný provoz. Mužský moje námitky odbýval stále útočnějšími odpověďmi, vystoupil si o schůdek výš a přidal mi něco štouchnutí loktem. Neuctivost, arogance, přezíravost.

1. Uchopil jsem jej za límec od kabátu, smýkl jím asi dva metry a zasyčel jsem ČURÁKU; začal řvát, ustoupili jsem několik kroků zpět, vrhl se ke mně a já, s rozkoší, pramenící z chladného zhodnocení situace (slepá agrese, co mu zatemnila vědomí), jsem ho elegantně nakopl do koulí.

2. Spatřil jsem brzdicí kliftony – útěk skrz domy.

3. Tak po cestě k psíkovi – v každé restauraci pivo.

4. Chlastám u ošetřovatelky mého čtyřnohého souputníka, jeho převzetí a v totální opilosti odchod domů.

5. Blití vyvolané trojkombinací: a) litry piva

b) antidepresiva v krvi

c) dráždění hltanu prsty

6. Sobotní ráno mě zastihlo polooblečeného na lůžku (dole bez, nahoře vše), na podlaze hovna a kaluž moči.

7. V podvečer, již zklidnělý, jsem odjel na starý Prosek, kde jsem až do rána mrdal se studentkou filosofické fakulty, obor historie–ruský jazyk.

8. Dopoledne jsem vykonal návštěvu u sestry, kde jsem ještě s její přítelkyní dojednal založení zemědělské komuny – vše prodáme, odjedeme do zahraničí a tam budeme získávat hmotné prostředky na údržbu usedlosti výkonem zaměstnání dle svých kvalifikací.

9. Nedělní odpoledne bylo ozdobeno návštěvou cukrárny, kde jsme s neteří posvačili dorty, vytvořené obtloustlým cukrářem.

10. Večer, devatenáct hodin, zážitky jsou intimnějšího charakteru, den uvolnil svůj běh.

Pekelné orchestry. Začínám se učit dánsky, anhlícky a základům programování.

ŠALOM!

Tvůj Vít

Připravil
Michal Šanda

Já
sám
ne
jásám

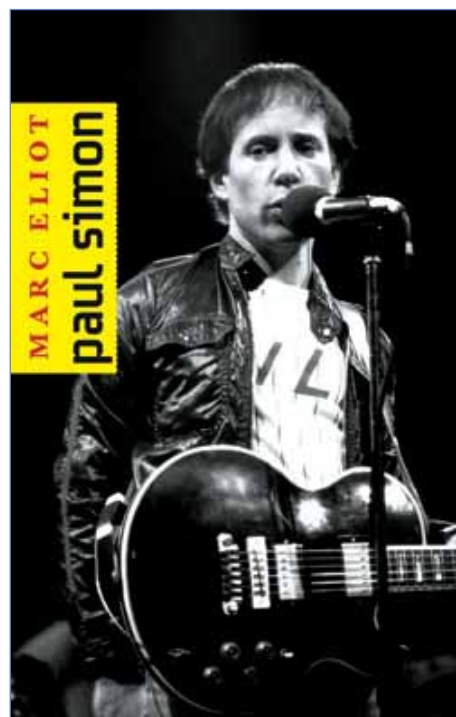
Marc Eliot: Paul Simon

Paula Simona není třeba sáhodlouze představovat a to, co o něm ještě nevíte, se docela určitě dočtete ve zmíněném životopisu. Já bych na tomto místě rád přičinil osobní poznámku. Když začla 28. 11. 1989 generální stávka, zamknul jsem prodejnu obuvi, kde jsem dělal vedoucího a už jsem nikdy nepřišel. Začínal obrovský, téměř rok trvající, mejdan a o ten by bylo škoda přijít. Co se muziky týká, splnil jsem si své tehdejší sny beze zbytku, koncertovali tu John Cale, Laurie Anderson, Rolling Stones, nebo Alan Stivell. Kaprovou ulicí špacíroval Frank Zappa, po Václaváku Lou Reed, v palírně The Thirsty Dog vysedával Nick Cave. Mezi spřátelenými dušemi se objevila z Holandska dovezená travka a haš. Prostě bylo dobře. Huliči a opilci vysedávali na Staromáku na soše Jana Husa a pařilo se až do rána, obzvláště za

Nakladatelství Galén se kromě lékařské literatury, která je jeho samozřejmou prioritou, cílevědomě zaobírá rovněž muzikou. Ať už jde o vydávání podstatných hudebních alb z minulosti anebo o publikace nějakým způsobem se hudby dotýkající. Z celé řady titulů jmenujme, Howard Sounes: *Down The Highway*, Honza Dědek a Josef Vlček: *Zub času*, Ksindl X: *Zpěvník*, Jaroslav Jeroným Neduha: *Antizpěvník*, Michal Bystrov: *Příběhy písní*, Jan Burian: *Nežádoucí návraty E. F. Buriana*, Dagmar Voňková, *Listí* nebo Pavel Šrut: *Už ráno začal večírek* a naposledy v prosinci loňského roku životopis písničkáře Paula Simona.

letních nocí. Ti co nevydrželi a odpadli, vespávali za sochou mezi tújemi. Opojení svobodou jsme měli pocit, že to takhle už bude pořád a proto jsem se vůbec nedivil tomu, když jsem jednou před půlnocí potkal sporého chlapíka, připomínajícího Paula Simona. Bohužel neumím anglicky, tak jsem štouchnul do kamaráda Hrnčíříka: „Zeptej se ho, jestli není náhodou Simon.“ Shodou okolností měl kdosi z obyvatel Husovy sochy u sebe kytaru. Navrhl jsem Hrnčíříkovi, aby navrhl Paulu Simonovi, aby něco zahrál. Souhlasil. Paul Simon. Vyhoupł se na lešení u radnice a udělal nám soukromý půlnoční koncert. Jenom tak z radosti.

Michal Šanda

Já sám ne 11 světů

Úplně na samém počátku, ještě v prenatálním stadiu, se hodlal narodit v Kurdistánu. Narodil se v Čechách. Chtěl se jmenovat Kurčatov.

Nestalo se, jmenuje se Kopáč. Ano, Radim, jistě ho znáte, toho mladého muže, který co si zámánil, to mu nevyšlo. V dětství, inspirovan četbou dobrodružných románů, prahnul onemocnět, jako hrdinní mořeplavci, kurdějemi. Dostal spalničky. Později zahořel touhou, aby se do něj zamilovala vulgární a chlípna kurtizána. Milovaly ho samé krásné a spořádané dívky z dobrých rodin. Po gymnáziu byl krátce kurýrem, kratince na několik málo minut, než se ukázalo, že neumí jezdit autem, ani na kole a pěšího kurýra už v agentuře měli. Pokračoval tedy ve studiích a nastoupil na vysokou školu, že bude kurátem. Ve čtvrtém ročníku bohoslovecké fakulty ovšem zjistili, že nevěří v boha. A tak se stal kurátorem.

Foto Jaroslav Balvín

V minulosti připravil řadu výstav, mj. Slovem i obrazem pro Svět knihy 2008, Komiks (nejen) v komiksu pro Svět knihy 2011 (obojí s Kateřinou Tučkovou) nebo Umění komiksu, komiksovost v umění pro Česká centra 2009–2011. V současné době probíhá v Muzeu Hlavního města Prahy výstava s názvem 11 světů. Pod Kopáčovou kurátorskou kuratelou se tu hrajou a zábavnou formou představuje jedenáct předních ilustrátorů knih pro děti. Abecedně seřazeni jsou to: David Böhm, Pavel Čech, Jiří Franta, Renáta Fučíková, Vendula Chalánková, Karel Jerie, Lucie Lomová, Galina Miklínová, Petr Nikl, Petr Šmalec, Vhrsti.

Michal Šanda

**Čítanka
Dobré
adresy**

**Básník
Ticho:
Růže
pro Miladu**

Záměrně banální název jako vystřižený z červené knihovny vzbuzuje dojem, že půjde o jakýsi sladkobolný příběh zamilované slečny. Ó, nikoliv! Milada není blondatá kráska, nýbrž vila nacházející se na pomezí pražské Libně a Tróji, kterou svého času obsadili squatteři. Tichova kniha pojednává právě o tomto bouřlivém období a o životě ve squaterské komunitě obecně. Dalšími místy děje jsou druhy rozprášený squat Ladronka a především berlínské squaty Rote Insel, Tacheles, Köpi. Podle ukázky se snad může zdát, že Růže pro Miladu je jakási squatersko-travkařská záležitost pro zasvěcence. Kdepak. Squat a marihuana jsou jenom atraktivní kulisy. Přitom nejsou vykalkulované, autor ve squatu léta pobýval a je naprosto přirozené, že tuto skutečnost ve svém oficiálním debutu zúročil. Soužití v takové komunitě sebou nutně přinese spoustu příběhů. Básník Ticho je prožil, vypočetl, ale rozhodl se pro jinou cestu, než je vypravěčství. Román Růže pro Miladu příběh nemá; ostatně stěžejní romány nemívají bůhvíjak překotný děj. Co se tam na 557 stranách Joyceova Odysea stane? Bloom sestoupí se schodů... A obdobně jako Bloom se schodů, má nakročeno Básník Ticho. Má nakročeno k tomu, aby se jeho Růže pro Miladu stala kultovní.

Michal Šanda

Žádná kapitola

...slyšíš...

...má oči přivyklý tmě...

Venku, z cesty, je slyšet klapání kopyt, jsou to děti, kdo vedou koně, koně přes město, včera jezdil na parkovišti velký žlutý buldozer, celý den, slyšíš celý den.

Kdysi žili squatteři ve své oříši. Pojď na brko. Ta oříš byla vysoká socha, skoro věž, špalíček, socha slova. Z dálky to vypadalo jako Babylonská věž, ale kdo se odvážil blíž, ten spatřil sochu slova. (Někomu to slovo připomínalo květinu, někomu lachtany a vorvaně, někomu ledního medvěda Iceho, někomu Pecku, jinému výkřik applého Rolničky před jeho uvržením do hereze, ale jeho skutečný smysl nedokázal rozluštit nikdo). Ve slovu žili squatteři pohromadě, přes rozdílnou řeč si rozuměli, toulali se po patrech a kouřili travku. Kouřili Marijuanu.

Jednou se mezi nimi narodil básník. Takovej malej spratek. Furt nevěděl, co by vlastně. Mával rukama a skučel, hrál holkám na vlasy a brečel. Pak jednou vyběhl před věž a slovo, kterým byla tvořena v ptačí řeči přečet. V oblaku marihuanového kouře se celá věž zřítíla a milí squatteři se vydali hledat nový domov. Maam.

Rozešli se přitom do všech světových stran. Na památku své oříše se rozhodli žádný nový domov nevybudovat a obsazují prázdné domy. Aby je zachránili před vodstřelem. Říkají jim squatty, dřepníky; chtějí si prostě jen tak dřepnout. Squatt je Squaw, ale víš co,

V patrech a palubách jsou pokoje, izby, ateliéry, kabinety, kajuty, bytečky, komůrky a společenské místnosti, kde se squatteři radí, kam chodit do práce a jak vyžrát na bídu, kde najít poklad bukanýrů, jak dál. Milada je Nautilus. Na střeše je přistávací modul pro kosmické lodi a naopak ve sklepě je kotel samotného pekla. V něm se za odměnu smažej duše pitomců, kteří za života kšaftovali s domama a parcelama. Jejich duše tvoří v patrech věž a kdo je nejvíc dole, ten je na tom nejhůř, protože jím protékají výkaly všech ostatních. Tyhle duše nejvíc pne, že jsou vestavěny do sebe, a že se nemůžou vzájemně prodávat. Většinu svého volného času tráví squatteři na dřepníku právě tím, že trápí duše v kotli – čtou jim svoje básně, což šmejkalum přináší neskonalá utrpení.

Každý z nich se věnuje svému
čarování a všichni dohromady
se scházejí jen zřídka,
obvykle, když Kalda uklohní ve
svym kouzelnym dřavym
hrnci nějakou laskominu
a řekne: „Pojďte se nažrat
pitomci, už sem byl zas tak
blbej, že sem uvařil něco
k jídlu. Beze mne by ste
hovada chci ply hlady, protože
ste úplný úplnci a hlavně ten
váš Tesárek, ať mě moc
nesere. A kdo po sobě
neumyje talíř, tomu dám pěští
dělnický třídy, že bude srát tři
dny maggi“ A squatterři se
scházejí u hrnce a říkaj
„Děkujeme pana Kalda, to
sme si hovada nezasloužily, to
nemuselo bejt, jakápak
s náma štrapáce, jé, to je
dobrý, v tom je určitě psi
koření.“

ten konec, ten je nějako přehozen naopak. Je to o tom , jak si indi-
áni nerozuměli. Squaw? Squaff? Squad?! uffNo, Squatt! Ach tak mi-
lý Jeronimo, teď už vědět, co chtěš. Země být naše žena. Howgh

Řekl Labutí brko ve vlasech Šukajícímu bobrovi.

We be Squatters and we be free.

Tam, kde stojíš, je Tvoje místo. Tam, kde jdeš, je Tvoje země.
Tam, kde žiješ je Tvůj domov. Tam, kde spíš je Tvůj sen.

Na padáku památky sochy slova, svojí oříše věže žijí společně
a jsou si rovni, není mezi nimi žádná hierarchie ani distance.
Systém funguje na desetitisíci chaotických detailech poznání a re-
spektu. voo-doo windows, linux arsenal, lineárách bratrství gangu

Blesk obráceného napětí, blesk v kruhu, traffo...

Za dobu, co tu jsou, se squatterři trochu polidštili. Jejich modrá
pleť poněkud vybledla, počet očí se ustálil na dvou až třech a jejich
pohlaví se většinou rozlišila. Jsou to teď průměrní obyvatelé gala-
xie, protože mají 2,4 nohy a hyenu. Přesto, že se takto domestiko-
vali, v davu je stále poznáte hravě a poznáte snadno i jejich dům, je
to magická bytost propojená stříbrnými prstenci s okolními stro-
my. Z Artuše punkově vedle a nikolev nad portálem vyplouvá Mod-
rý delfín.

Na průčelí je nápis „Nepropadejte panice“. Začíná ho překrý-
vat krápníková růžice „Smrkající ovečka“

In the middle love street zvláštní je Our House i vevnitř. Ve
sklepení teče metro, je tam tajná štola a je tam Bar a koncertní sál,
kde squatterři pro pobavení svoje i kolemjdoucích pořádají nejrůz-
nější koncerty. Hrají tu pankáči z celého světa, ale i umělci z Karlo-
va mostu. Hráli zde i La Fraction, Einstürzende Neubaten, Amanda
Woodward, Domácí vězení, Nyabinghi Warriors, El Paso; bylo to
koncerty, na které se létalo iontosférou kosmickými Vrtulníky, pod
palbou raket. Bylo to v těch slavných dobách, kdy ve squattu fun-
guje Restaurant na konci Vesmíru a propisovací inkoust zobrazí
Air. Čistý Fresh vstupuje do hrdel a rozpoutává mysl svěží, chlad-
nosvěží. Squatterři jsou vůbec pacholci schopní dát za chvíli svobo-
dy ledacos.

)-(

tutti frutti durutti

tutti frutti

tydydo

(:..)

V patrech a palubách jsou pokoje, izby, ateliéry, kabinety, ka-
juty, bytečky, komůrky a společenské místnosti, kde se squatterři ra-
dí, kam chodit do práce a jak vyžrát na bídu, kde najít poklad bu-
kanýrů, jak dál. Milada je Nautilus. Na střeše je přístávací modul
pro kosmické lodi a naopak ve sklepě je kotel samotného pekla.
V něm se za odměnu smažej duše pitomců, kteří za života kšaftova-
li s domama a parcelama. Jejich duše tvoří v patrech věž a kdo je
nejvíce dole, ten je na tom nejhůř, protože jím protékají výkaly všech

ostatních. Tyhle duše nejvíc pne, že jsou vestavěny do sebe, a že se nemůžou vzájemně prodávat. Většinu svého volného času tráví squatteré na dřepníku právě tím, že trápí duše v kotli – čtou jim svoje básně, což šmejkalum přináší neskonalá utrpení. Squatteré čtou rébus, což nebylo těžké poznat, ten rébus měl podobu mraku.

Duše Squatterů je duše básnická.

Záštipky Marijuany, skouřit či ponechat, toť squatterův hlavolam.

Utíkej, uTíkej, Utíkej, stihni TO! Utíkej uTíkej, Utíkej na černo! Utíkej Utíkej Utíkej! Stihni TO!

10. ledna a 11. listopadu a 3. 5. jsou dny, na které nesmíme zapomenout.

Naan, Naan, NaaN

.- / - . . / _ _ _ / - . . / . - / . . /

...

Squatteré jsou značně svérázní a přestože za nimi chodí každý den vládní zmocněnec pro brainwashing Dort Tetov a učí je žít v komuně, lidé na squatteru čumí jako na Marfany. Každý z nich se věnuje svému čarování a všichni dohromady se scházejí jen zřídka, obvykle, když Kalda uklohní ve svym kouzelnym dřavym hrnci nějakou laskominu a řekne: „Pojďte se nažrat pitomci, už sem byl zas tak blbej, že sem uvařil něco k jídlu. Beze mne by ste hovada chcípily hlady, protože ste úplný úplnici a hlavně ten váš Tesárek, ať mě moc nesere. A kdo po sobě neumyje talíř, tomu dám pěstí dělnický třídy, že bude srát tři dny maggi“ A squatteré se scházejí u hrnce a říkají „Děkujeme pana Kalda, to sme si hovada nezasloužily, to nemuselo bejt, jakápak s náma štrapáce, jé, to je dobrý, v tom je určitě psí koření.“ A pak si navzájem řeknou, že jsou pěkný sráči, a že se na to můžou vysrat, a že každéj sere na barák, a já se na to můžu vysrat taky, a dělejte si co chcete, já du spát.

Jenže takhle to ve skutečnosti není, roller neumí umřít protože squatteré musí držet po hromadě, a to proto, že jejich bydlení je ilegální a o svůj domov musí bojovat s chvostama. Chvosti jsou divný typy, který se pověšej za záda každému, kdo není úplnej debil a proto se jim taky tak říká – chvosti – na věčnou slávu svojí umanutosti nosejí zelenou uniformu a taky zlatý frčky. A když jde chvostům do tuhýho tak zavolaj Grossovi grošáky, aby to spraly husarskou jízdou, jenže ouha, kampak na squattera,

tomu rafinovanému živlu se hned tak někdo nevyrovná. Olé. au, au, au... Oni vůbec mají squatteré na různých ustlano. – V baráku není elektřina, voda, plyn ani hajzlík, a v zimě se topí dřevem, protože *Ticho dříví pílí, a dřevu se to líbí, protože Dřevo patří ke Světu a Ticho patří ke světlu, Ticho roste jako strom a stromy v lesích tichý strom.* Nejoblíbenější knihou squatterů je tím pádem příručka: „Jak přežít v extrémních podmínkách“ Matuna: Mojšíša 3,18.: – Nepoužiješ mikrovlnku na bratra svého; Damián: Beton a Panel, Pokušení na sídlišti 36,3.

Ale přesto se lidé na squattu snaží, aby jejich dům nebyl mrtvej a na jejich akce se sjíždí lidé z celé Evropy i zámořských držav. Pokud je poldové neutopí v řekách jako kořata. Kromě toho gunguje na squattu Food not bombs, zaopatřující krmi těm, kteří umírají hlady. Na squattu se rovněž konají sjezdy Komunistické strany prostitutek.

Na squattu je vítán každý, kdo není úplný pitomec, a kdo se nebojí strachu. Kdo moc prudej, dostane přes papulu, a tak se ostatní návštěvníci nemusejí bát prudičů. Svatá Kdybyna, Zlatý Ifion.

Po smrti odcházejí squatteré do věčných squatů, kde se nemusí pracovat ani náhodou a rostou tam pole marihuany a hlavně tam nejní žádná pruda. Není to tak průzračná věčnost jako Nebe, je to spíš takový nekonečný labyrint. Ale jsou tam někde dveře. Dveře do Nebe Fantazie. Protože jeden malý kousíček Nebe jednou na squattu vzniknul a stal se.

A tak soudruzi myšáckové a soudružky myšičky, pokud slíbíte, že nebudete prudit, ani když bude Ticho spát, přestaňte se báti slov, byť by to byla slova příliš živá jako štěnata... a tatí, prdí taky ticho? ...otevřít se Vám tajuplný a neznámý svět, plný kouzel a nevyzpytatelných fyziologických jevů... pronikáte do tajemných jeskyní o kterých kolují legendy a který je plný tajemství... otevírá se vám squatt...

Básník Ticho se narodil 4. 1. 1973 ve Slaném coby František Vaněček; používá řadu pseudonymů, kromě Ticho je tím nejznámějším František Frances. Maturoval na Státní zemědělské škole v Rakovníku, obor pěstitel rostlin. Vystřídal nespočet zaměstnání, po rekvalifikaci na Masarykově dopravní škole pracoval jako signalista na železniční stanici ve Slaném. Dlouhou dobu strávil v cirkusu Berousek.

A když jde
chvostům do
tuhýho tak
zavolaj
Grossovi
grošáky, aby
to spraly
husarskou
jízdou, jenže
ouha,
kampak na
squattera,
tomu
rafinovaném
u živlu se
hned tak
někdo
nevyrovná.
Olé. au, au,
au... Oni
vůbec mají
squatteré na
růžích
ustlano.

Já sám ne já sám

Tramvaj 22

zážitková performance

Fáze I

Ing. Jaroslav Krempera z Českého rozhlasu nahrál v tramvaji č. 22 přirozené zvuky a ruchy; nahrávání se uskutečnilo mezi zastávkami Malostranské náměstí a I. P. Pavlova. Bylo pořízeno 15 minut záznamu.

ČAS AKCE: sobota 15. 12. 2012, 14:00 hod.

MÍSTO: Malostranské náměstí

POČET ÚČASTNÍKŮ: 46

CENA VSTUPNÉHO: 250 Kč

Fáze II

Účastníci performance nastoupili na Malostranském náměstí do tramvaje č. 22, která oproti původně naplánovanému času 14:00 přijela s třiminutovým zpožděním. Nato jim byla v jejich iPodech a mobilních telefonech nahrazena hudba záznamem zvuku jedoucí tramvaje. Sluchátka si samozřejmě ponechali vlastní. Ve 14:18 vystoupili účastníci z tramvaje na náměstí I. P. Pavlova, konsternováni zprostředkovanou realitou.

Empétrojkař
(Michelangelo
Buonarroti
a Michal Šanda)

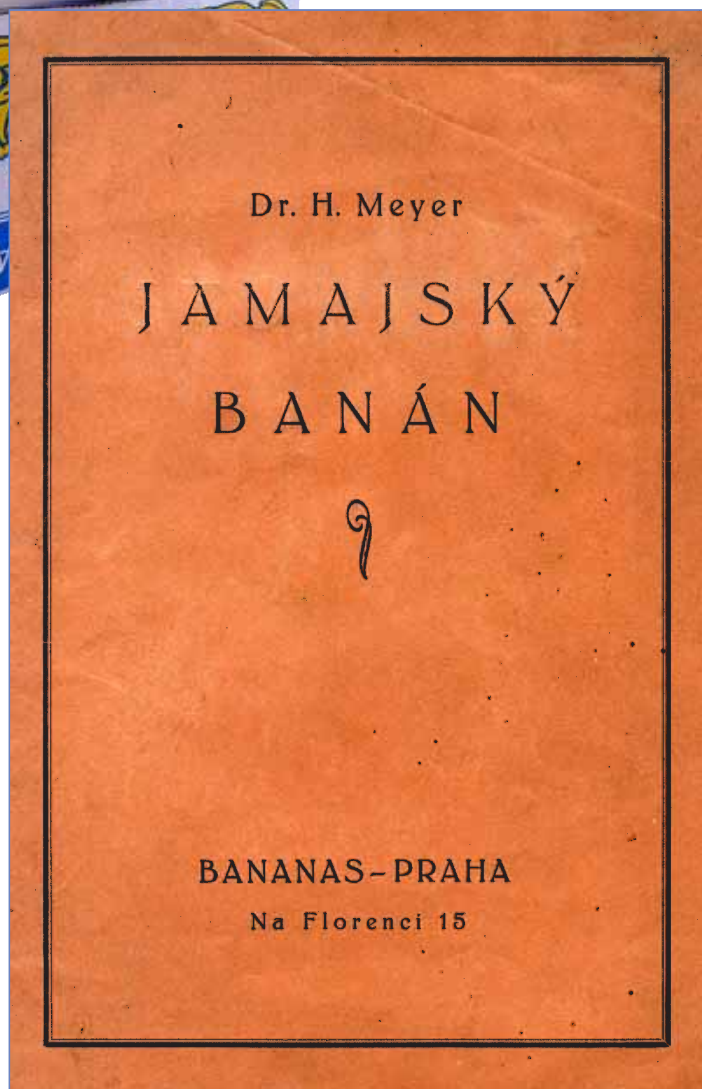
Fotoaktualita

Já
sám
ne
jiásám

Kvůli dostavbě tunelu Blanka byly v prosinci 2012 dočasně přesunuty Střešovice do Prahy 5 poblíž křižovatky Anděl.

Z antikvariátních banánovek

Hans Leopold

Meyer byl

rakouský chemik.

Narodil se roku

1871, po studiích ve

Vídni a Heidelbergu

působil na Pražské

německé univerzitě. Zemřel v roce

1942 v koncentračním táboře

v Terezíně. Reklamní brožuru Jamajský banán vytvořil na objednávku pro

firmu Bananas. O historii Bananasu vyšel článek ve Věstníku Muzea

cenných papírů č. 5/2010. Rudolf Píša v něm píše, že banány do Prahy

poprvé přivezl rakouský dopravce Bruno L. Jellinek. Spojil se s dánským

obchodníkem Nielsem Mörchem a 15. ledna 1925 založili veřejnou

obchodní společnost „Bananas Bruno Jellinek & Niels Mörch“.

Obchodní kanceláře byly v Praze na Florenci 15.

Jamajský banán

Postupem času zřizoval Bananas pobočná skladiště v Moravské Ostravě, Českých Budějovicích, Plzni, Hradci Králové, Kolíně, Liberci, Chebu a Bratislavě. Kromě pronajatých skladů zakoupila firma i vlastní domy v Praze, Děčíně a Brně, kde provozovala dokonce vlastní vlečku. Obchodní spojení udržovala s londýnskou firmou Fyffes, od které obdržela právo užívat ochrannou známku na dopisních papírech. Roku 1938 byl Jellinek kvůli svému židovskému původu donucen k emigraci. Zemřel roku 1943 v New Yorku. Firma Bananas byla z obchodního rejstříku vymazána 26. listopadu 1940.

Indii, na úpatí Himaláje, je vlast banánovníku; v jeho stínu odpocívali indiští mudrci a živilí se jeho plody. Linné jej proto nazval *Musa sapientum*, t.j. strom mudrců. Ohromný rozvoj dopravnictví v naší době seznámil i ostatní země s banánem a umožnil jeho vítězné proniknutí do světa. V krátké době stala se Střední Amerika nesmírným krajem banánů. Kde dříve rozprostíraly se pralesy, táhnou se dnes nekonečná banánová pole. Banánovník není příliš skromnou rostlinou, neboť vyžaduje hlubokou a kyprou jílovitou půdu a zároveň vlhké a teplé podnebí s vy-

V pralese se nejdříve poseká všechen podrost.

Jakmile jest již možno pod stromy se volně pohybovat, začíná sázení hlíz.

Do New Orleansu, mobilu nebo Galvestonu
trvá jízda asi 3 – 5 dní, do Bostonu, New
Yorku, Filadelfie nebo Baltimore 7 – 8 dní, do
Anglie a Německa asi 14 dní. Přepravu vydrží
plody jen tehdy, byly-li ochráněny před
poškozením a rychlým dozráním.

datnými a pravidelnými srážkami. panen-
ská půda pralesa se k tomu obzvláště hodí.
Při přeměně pralesa v moderní banánovní-
kovou plantáž překvapuje zvláštní postup
prací.

Nejdříve dá se do pořádku divoká spleť
lesních velikánů – palm, úponkovitých by-
lin, kapradí a jiných tropických rostlin – tím,
že veškerý podrost se oseká a pak ykopou se
odvodné stoky. Jakmile lze se pod stromy
volně pohybovat, začíná sázení. K tomu
používá se kusů oddenků starých banánovní-
ků. Tyto hlízy, zvané též bits, váží průměr-
ně 3 – 5 liber. Sázení hlíz do země podobá se
velice našemu sázení brambor. Teprve po za-
sazení porážejí se větší a největší stromy. Zá-
roveň upravují se cesty pro polní dráhy a že-
leznice, vedoucí divočinou. V této době po-
dobá se krajina spíše hvozdu zničenému vě-
trnou smrští, než osázené plantáži. Ohrom-
né množství kmenů, větví a ratolestí ležících
na zemi se nechává volně hnit. Tím dostává
se mladým výhonkům zvláště vydatného
hnojiva. Již za tři měsíce banánovníky tak
povyrostou, že skýtají obraz spořádaného
pole. Nastává první plení. Vyroslé banánovní-
ky keře dosahují výše 8 až 10 metrů. A pře-
ce nejsou tyto rostliny stromy s pevným dře-
vitým kmenem, nýbrž pouze ohromnými
keři s měkkou dřevinou, která zachází, když při-
nesla plody, aby uprázdnila místo novým vý-
honkům vyrážejícím z oddenku. To je

Kališní listy opadají a objevují se malé prsty: jednotlivé to
květy a pozdější banány.

ohromné plýtvání stavebním materiálem, možné jen na výživné půdě tropických pralesů. Že několik metrů vysoký peň je tak pevný, že unese nejen sebe, nýbrž i mohutnou korunu a trs plodů těžký i padesát kilogramů, je divem přírody.

Každý banánovník kvete a nese plody jen jednou a po 12 měsících postupuje své místo novým výhonkům. Ježto v banánovém háji vyrůstají neustálé dceřinné rostliny, vyskytují se po celý rok vedle sebe keře kvetoucí i plody nesoucí. Hrozny se sklízí jednou nebo dvakrát týdně, ale vždy jen na zvláštní rozkazy zvané cutting orders, které uděluje manager, jemuž jsou podřízeny okrsky plantáží. Tento manager si vyžádá radiotelegraficky určitý počet trsů (bunches), dle velikosti jemu oznámeného parníku (průměrně 90.000). Žeň musí postupovati velmi rychle, ježto druhý den musí být trsy nejen uřezány, nýbrž i dopraveny z každé farmy k nejbližší železniční stanici a odtud do přístavu. Jelikož každý keř nese ovoce jen jednou, je sklizeň velmi jednoduchá: celý strom se zkrátka porazí. Dělník nařízne několik metrů dlouhou tyčí, na níž jest připevněn nůž, každý strom ve $\frac{1}{2}$ výše a pod tíhou vlastních plodů klesá celá koruna. Aby plody se nepoškodily, podpírá se při tom koruna zmíněnou tyčí. Jakmile je

Aby mohl být sklizen trs banánů, porazí se celý peň.

Mezi tři měsíce starými banánovníky leží poražené lesní velikány.

Již za šest měsíců banánovníky, jež nejsou stromy, nýbrž velkými keři, téměř docela vyrostly.

Banány dýchají jako vše živé: proto musí býti přiváděno dostatečné množství čerstvého vzduchu a odváděn vzduch bohatý na kyselinu uhličitou.

Sklizené trsy dopravují se k nejbližší polní dráze.

Hustá síť kolejí protíná banánové pole.

hrozen na dosah ruky, nakládá si jej druhý dělník na ramena, načež jej první muž zvlášť pořízeným krátkým nožem ořízne.

Lehké dráhy, ox-trams (volská spřežení), lanové, elektrické i parní dráhy protínají pole; hustá síť kolejí v odstupech málo set metrů jest nevyhnutelná. Tyto polní dráhy ústí na hlavní trať. Tam na rampě se přistupuje k první prohlídce, prováděné inspektory. Veškeré trsy, které jsou poškozené, přezrálé neb příliš malé, jsou vy-

řazovány. Následuje nakládání do vagónů. K vyplnění parníku jest třeba 320 vagónů banánů. Celý export banánů závisí především na to, aby veškeré dopravní prostředky přesně do sebe zapadaly.

Obzvláštní důležitost při pěstování banánů má otázka dělnictva. Vlhká a teplá území Střední Ameriky znemožňují každému bělochovi za nějaký čas těžkou tělesnou práci. Ba nevydrží ji ani míšenci nebo indiáni. Pouze houževna-

tý a nepohodě nejvíce vzdorující černoši se odvědčí. Jeho spokojenost získávají vysoké platy, dobrá obydlí a zejména velkolepá zdravotní zařízení.

Nalodování děje se obyčejně v noci. Desítky a desítky černošů nakládají plody. Monotónně zní hlas počítače: seven, eight, nine a stejně rychle klope počítačový stroj. To vše v tmavé noci při jasně zářícím elektrickém osvětlení pod tropickým hvězdnatým nebem. Do New Orleansu, mobilu nebo Galvestonu trvá jízda asi 3–5 dní, do Bostonu, New Yorku, Filadelfie nebo Baltimore 7–8 dní, do Anglie a Německa asi 14 dní. Přepravu vydrží plody jen tehdy, byly-li ochráněny před poškozením a rychlým dozráním. Skladištní prostory jsou rozděleny na komory, jejichž stěny jsou potaženy silnou vrstvou korku, pobity zinkem a posléze opatřeny látkami, aby plody nepřišly ve styk s kovem. Banány dýchají jako vše živé: proto musí býti přiváděno dostatečné množství čerstvého vzduchu a odváděn vzduch bohatý na kyselinu uhličitou. Dálkové teploměry jedné centrály zkoušejí a regulují teplotu skladišť ve dne i v noci.

Již před příjezdem parníků do přístavu jest vše připraveno ku vyloštění. Nekonečné řetězy s pytlíky z plachtoviny pohybují se automaticky s paluby na nábreží a v každém z nich jest jeden hrozen banánů. Vodorovně běžící pásy dopravují pak trsy do železničních vozů. Plody, u nichž dozrávání již dosti pokročilo, spotřebují se již v přístavě. Většina však dopravuje se zvláštními banánovými vlaky do vnitrozemí. Vagóny se vytápějí elektřinou a samočinné termostaty leží v podlaze. Ventilátory a větrací kanály pečují o rovnoměrné rozdělení tepla. Vagony jsou natřeny bíle, aby jejich nátěr odrážel nežádoucí sluneční paprsky. Všechna tato zařízení učinila z dopravy banánů zvláštní odvětví dopravnictví.

Ve větších městech jsou zvláštní skladiště, ve kterých banány zůstávají až do úplného uzrání a pak se prodávají obchodníkům.

Jelikož banány nedozrávají na jediném hroznu stejně rychle, rozdělí se každý hrozen na menší části o 15 až 20 kusech.

Rozšíření po celém světě nabylo banán zejména svou výživností. Banán není pouze lahůdkou, ačkoliv se tak velice cení jeho chuť a aroma, nýbrž je ze stanoviska potravinářské chemie a fyziologie výživy přímo ideálním ovocem. Četné pečlivé analýzy různých badatelů vždy dokázaly význačné postavení banánu. Dr. K. Noorden, řádný profesor university ve Frankfurtě n. M.: „Dal jsem před 20 lety zkouseti využitelnost banánů mladým kandidátům lékařství. Mohu pouze sdělit, že resorpce uhlohydrátů byla znamenitá.“

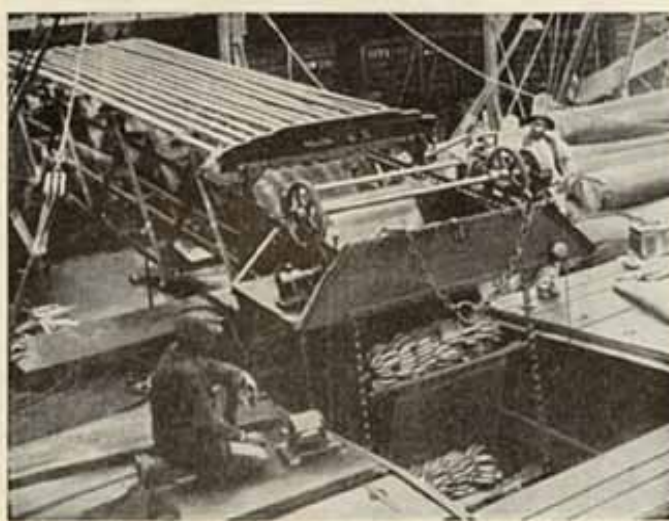
Připravil
Michal Šanda

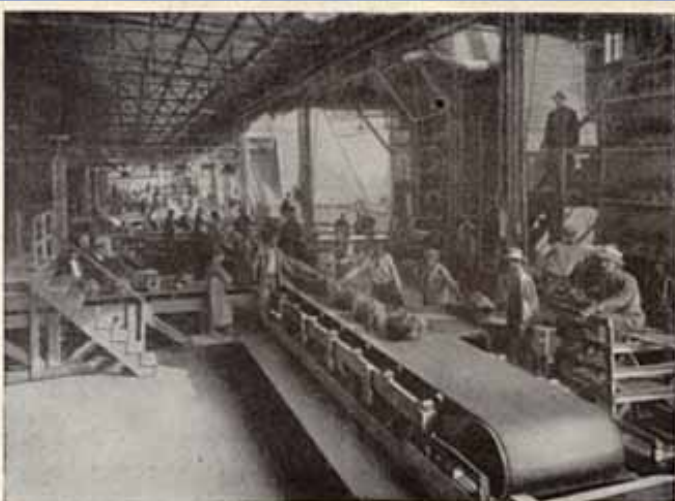
Ještě týž den musí se banány dopravit s plantáží k hlavní dráze a odtud do přístavu.

Nekonečné pásy dopravují plody z vagonů přímo na loď.

Klapot počítacího stroje jest slyšeti po celou noc.

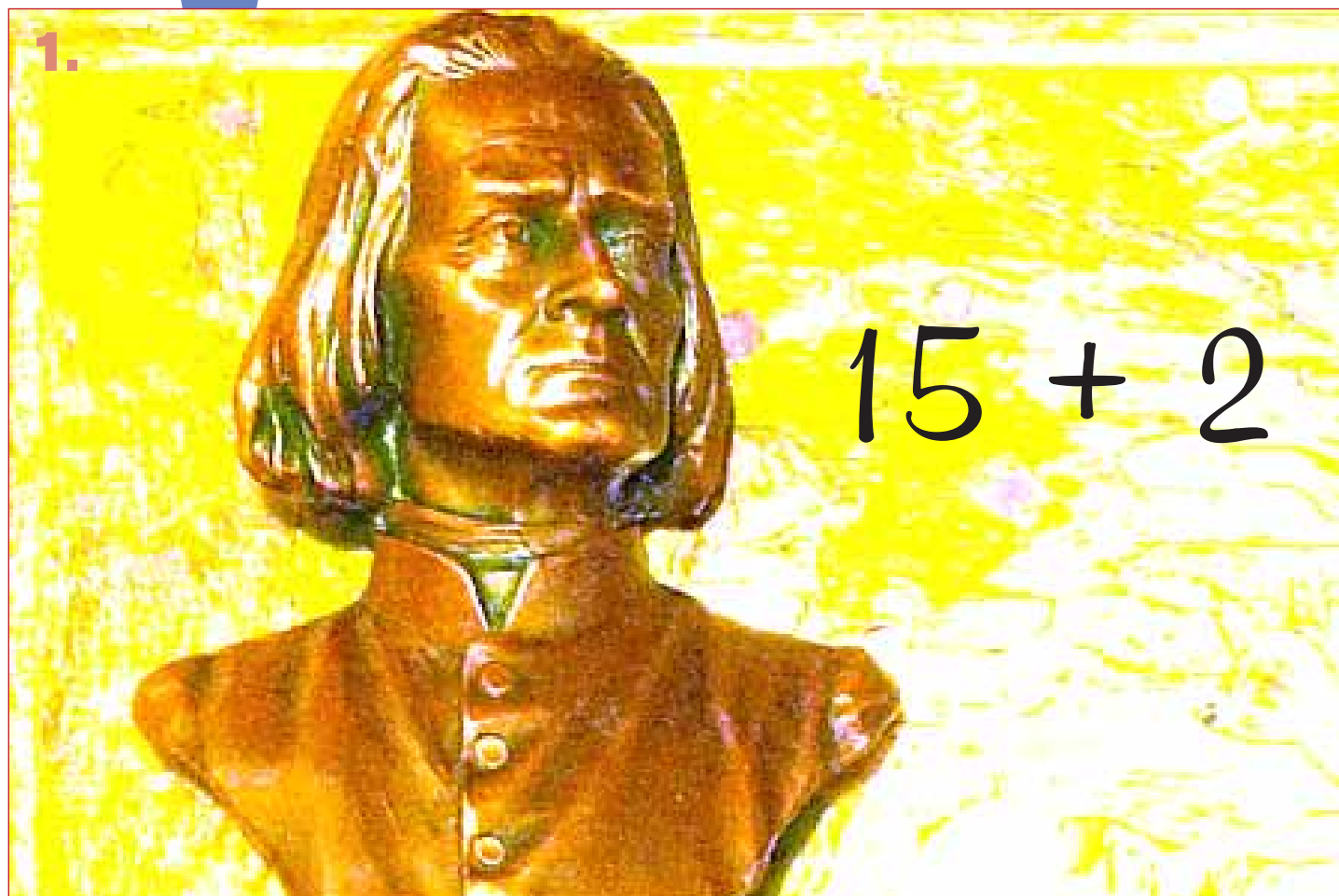

Velkolepá vylodovací zařízení dopravují banánové trsy z lodí přímo do vagonů.

Zvlášť k tomu stavěné vozy dopravují plody až do nejdlejších míst.

Liszt a Wagner... v Piešťanech

2.

17

3.

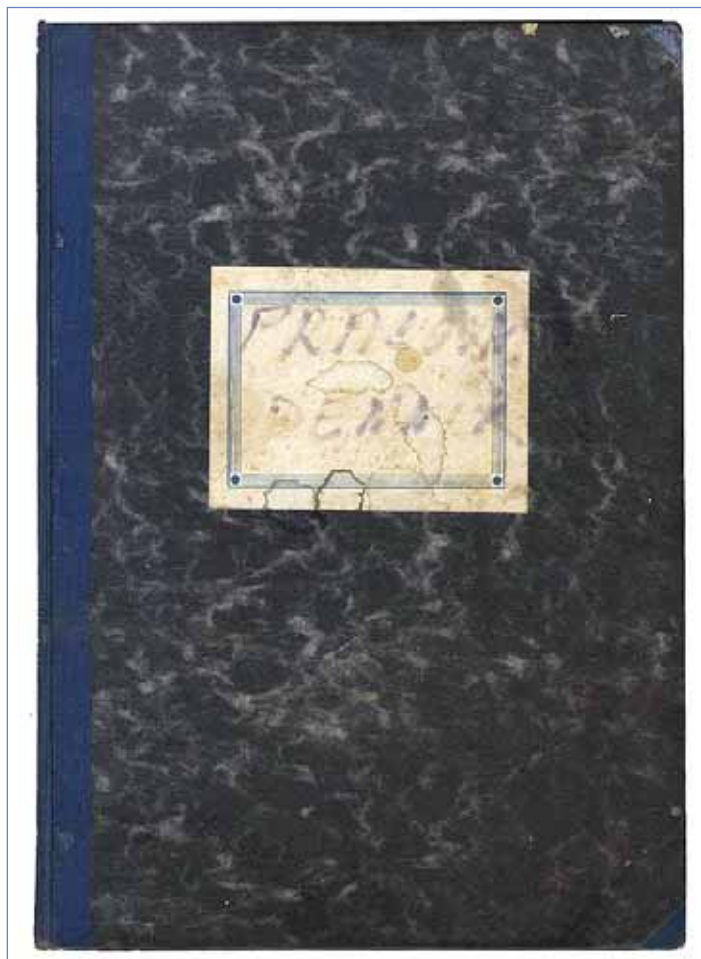
Správně!

Můj strýc Zdeněk Kadlec se narodil v domku u Litovického rybníku. V roce 1936 se ještě rodívalo doma v kuchyni. Tady taky prožil téměř veškeré dny svého života. Dodneška tu není kanalizace, plechová vana po koupání nebo lavór po mytí a ranním holení se vylívaly na dvorek do strouhy pod ořešákem. Pro vodu se chodilo k pumpě. Na záchod do kadi-budky. Do práce Zdeněk dojížděl na Kladno do Poldovky. Dělal se na směny, brutální byly ty noční. Ne nadarmo se tradovalo, že peníze si neužije nikdo, ačkoliv do ní dělníci z hutí odcházeli v pětapa-desáti. Měli pravdu, Zdeněk zemřel v dubnu 1992. Po jeho smrti jsem našel v šupletí v kredenci sešit, do kterého si zaznamenával v posledním roce svého života co má ten který den zařídit. Je to smutné čtení. Zdeněk dopadl nejhůř, jak může chlap dopadnout – starý mládenec, útočištěm z nouze a hradbou před samotou se mu stala hospoda na litovické návsi. Vojenská je zde mezi dokumenty proto, že na vojně si Zdeněk vyhlédl jakousi Katarínu, babička ale pravila, že na ženění má času dost, zvlášť když je holka ze Slo-vače a s nahou prdelí. S jakou prdelí jsme tehdy po měnové refor-mě byli my? Tohle už si předpokládám Zdeněk se svojí mámou tam nahoře vyřídil. Já chci říct jenom tohle: moje dětství je vůně benzí-nu z jeho prskoletu.

Michal Šanda

9. 4. 91

Datum	Číslo úlohy	Zařadí	Předmět	Předmět	Předmět	CYKLES				Číslo úlohy	Číslo úlohy	Předmět	Předmět	Předmět	Předmět	Předmět	Předmět
						1.	2.	3.	4.								
1.	detekční krasice																
2.	chleba																
3.	Pomocnice																
4.	čistota																
5.	čistota																
6.	čistota																
7.	čistota																
8.	čistota																
9.	čistota																
10.	čistota																
11.	čistota																
12.	čistota																
13.	čistota																
14.	čistota																
15.	čistota																
16.	čistota																
17.	čistota																
18.	čistota																
19.	čistota																
20.	čistota																
21.	čistota																
22.	čistota																
23.	čistota																
24.	čistota																
25.	čistota																
26.	čistota																
27.	čistota																
28.	čistota																
29.	čistota																
30.	čistota																
31.	čistota																
32.	čistota																
33.	čistota																
34.	čistota																
35.	čistota																
36.	čistota																
37.	čistota																
38.	čistota																

10. 4. 91.

11. 4. 91

Datum	Číslo úlohy	Zařadí	Předmět	Předmět	Předmět	CYKLES				Číslo úlohy	Číslo úlohy	Předmět	Předmět	Předmět	Předmět	Předmět	Předmět
						1.	2.	3.	4.								
39.	čistota																
40.	čistota																
41.	čistota																
42.	čistota																
43.	čistota																
44.	čistota																
45.	čistota																
46.	čistota																
47.	čistota																
48.	čistota																
49.	čistota																
50.	čistota																
51.	čistota																
52.	čistota																
53.	čistota																
54.	čistota																
55.	čistota																
56.	čistota																
57.	čistota																
58.	čistota																
59.	čistota																
60.	čistota																
61.	čistota																
62.	čistota																
63.	čistota																
64.	čistota																
65.	čistota																
66.	čistota																
67.	čistota																
68.	čistota																
69.	čistota																
70.	čistota																
71.	čistota																
72.	čistota																
73.	čistota																
74.	čistota																
75.	čistota																
76.	čistota																
77.	čistota																
78.	čistota																
79.	čistota																
80.	čistota																
81.	čistota																
82.	čistota																
83.	čistota																
84.	čistota																
85.	čistota																
86.	čistota																
87.	čistota																
88.	čistota																
89.	čistota																
90.	čistota																
91.	čistota																
92.	čistota																
93.	čistota																
94.	čistota																
95.	čistota																
96.	čistota																
97.	čistota																
98.	čistota																
99.	čistota																
100.	čistota																

12. 4. 91

13. 4. 91

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA
Místní národní výbor v Hostivici
OKRES Praha-západ

RODNÝ LIST

V RODNÉ MATRICI FARNÍHO ÚŘADU CÍRKVE ŘÍMSKO-KATOL.
v Hostivici

VE SVAZKU III. ROČ. NA STRANĚ 65. POD ČÍS. ŘADOVÝM 3.
JEŠTĚ ZAPISÁNO

Den, měsíc a rok narození	22. ledna 1936
Místo narození	Litovice č. 19. okr. Praha-západ
Jméno a příjmení dítěte	Zdeněk Josef Kadlec
Pohlaví	mužské
Stav občanství	
Jedno a příjmení, den, měsíc, rok, místo narození, povolání a bydliště matky, jedno a příjmení jeho rodičů	Ladislav Kadlec, obuvník v Praze-Révoň- vě, narozený v Bohuslavicích okr. Litoměřice; syn Emilie Kadlecové, dcery Františka Kadlece, a jeho manželky Anny.
Jedno a příjmení, den, měsíc, rok, místo narození, povolání a bydliště matky, jedno a příjmení jeho rodičů	Jiřina Ros. Š. rozb. K o v á narozená v Litov- vicích 19. okr. Praha-západ; dcera Josefa Šroubka, koláře v Litovicích a Karoliny Ros. Šelkové.
Podpis	

Hostivice, 14. února 1991.

Min. vně. - Úřad národního výboru - 100 30
Podpis a razítko
Č. 32013

ČESKÁ REPUBLIKA

Městský úřad

v Kladně

o. Kladno

ÚMRTNÍ LIST

V knize úmrtí - v úmrtní matrice

Městského úřadu

v Kladně

je ve svazku 61 roč. 1992 na straně 22 pod č. řad. 379

zapsáno:

Vlastnoruční podpis vlastníka vojenské knížky

Podpis vedoucího
Náčelník okresní vojenské správy
Maj. Hošek Bohumír
(funkce, hodnost, příjmení a jméno)

Buď připraven k obraně své lidově demokratické vlasti!
Chraň vojenskou knížku, čti poučení o pravidlech vojenské
evidence, nauč se jím a zachovávej je.

VOJENSKÁ KNÍŽKA

serie H evid. číslo 723095

KADLEC

(příjmení)

ZDENĚK

(jméno)

Vydána Okresní vojenská správa
(název městské, okresní (obvodní)
Praha-západ

vojenské správy)

17. XII. 1957

Podpis vedoucího
Náčelník okresní vojenské správy
Maj. Hošek Bohumír
(funkce, hodnost, příjmení a jméno)

1

IV. STRUČNÉ ZÁZNAMY O PRŮBĚHU ZÁKLADNÍ SLUŽBY V ARMÁDE, POHRANIČNÍCH A VNITŘNÍCH VOJSKÁCH			
19. Uvést dobu nástupu služby u útvaru, sejmělosti přemístění, vojenskou odbornost, způsobilost pro funkci a dobu propuštění do zálohy	Datum		
	den	měsíc	rok
1. Nastoupil voj. zálohu: službu k 3. leteckému letectvému pluku - kroužek zálohy vojenských výcviků od 1. 11. 1955 do 22. 1. 1956			
2. Přemístěn k 2. roční letec. zálohy, posádky a parádní jako první elektromechanik od 22. 1. 1956 do 5. 6. 1956			
3. Zařazen jako radiotelegrafista v letec. útvaru od 6. 6. 1956 do 5. 4. 1956			
4. Trebnitzské podkova - kroužek kuru goništi - evičin na funkci goništi od 1. 2. 1957 do 19. 4. 1957			
5. Ukončil kurs goništi s prospěchem vyložením, jmenován goništou 8. třídy, povýšen do hodnosti poddůstáka a parádní na funkci goništi od 20. 4. 1957 do 1. 7. 1957			
6. Přemístěn k 2. roční posádky zálohy - evičin na funkci navigace			

19. Uvést dobu nástupu služby u útvaru, sejmělosti přemístění, vojenskou odbornost, způsobilost pro funkci a dobu propuštění do zálohy			
	Datum		
	den	měsíc	rok
a parádní jako goništi od 2. 7. 1957 do 31. 8. 1957			
4. Přemístěn do zálohy na posádku typ. 046993 1020V - 1957 a přidělen k vykonávání výcviků voj. výcviků 1. 11. 1957			
Přemístěn do zálohy po vykonání výcviků jako voj. výcvik od 17. 9. 1957			

V. ZÁZNAM VELITELE ÚTVARU PŘI PROPUSTĚNÍ VOJÁKA DO ZÁLOHY O JEHO UPOTŘEBITELNOSTI ZA VÁLKY	
20. Uvést, v jaké funkci může být upotřeben za války	132 - nástřel 133 - elektromechanik

VI. ZÁZNAM O VYKONÁNÍ VOJENSKÉ PRÁŠKY	
21. Vykonání vojenskou práci u	3. letecký letec. pluk
(název útvaru)	12. provincie 1955
(datum)	
Podpis velitele útvaru	<i>Božek. Lichner</i>
(jméno, příjmení a jméno)	

Já
sám
ne
jásám

Kryštof Tichý Podmořský rybolov na Bondi Beach

Za chvíli bude svítat. Nebe na obzoru je už trochu rudé a fialové. V Sydney vychází slunce z moře, ale to se zatím jen trochu onyxově leskne. *Bondi Beach*, pláž která spolu s operou a mostem patří k ikonám tohoto města, leží stále ještě zahalena závojem noci. Na parkovišti v napakovaných dodávkách a *station wagons* pochrupují mladí *backpackers*. Na skalách v okolí se k východu slunce propíjí několik roztroušených skupinek místní omladiny. *Bondi* holt nikdy nespí. Chci být ve vodě s prvním svět-

lem, takže sebou musím trochu mrsknout. Obracím neopren naruby a vnitřní stranu z hladké pryže rosím mýdlovou vodou rozprašovačem na kytky. Co nejrychleji vklouznu do namydleného obleku, navléknu vestu s olovy a do podpaží zasouvám metrové ploutve. Do jedné ruky ještě беру masku se šnorchlem a do druhé dřevěnou

harpunovou pušku z teakového dřeva. Barmský teak je na harpuny nejlepší, odolává slunci i slané vodě. Světla kvapem přibývá a na obzoru se již rýsuje oranžová záře. Moře začíná fialovět. Opatrně našlapuju po skalnatém břehu, přes neoprenové ponožky je cítit každou ostrou mušličku a kamínek. Dostávám se k místu, kde útes vy-

tváří přirozenou plošinu s pěkným přístupem do hluboké vody. Vlny se tu tolik nelámou. Připínám bójku ke šňůře, nasazuji masku a čekám na příhodnou vlnu. Teď! Pokládám se do vlny, která se vzápětí odráží od břehu a vytahuje mě na volnou vodu. Jakmile cítím že její síla slábne, začnu plavat nohama, aby mě další příchozí vlna za-

První ponor slouží k tomu, aby se tělo přepnulo na funkci apnea – pod vodou bez dýchání.

V hloubce šesti metrů je dno už krásně zřetelné.

Stáčím se zpět

k útesu a před sebou spatřím lesklá těla malých stříbrných kranásků (Trachurus).

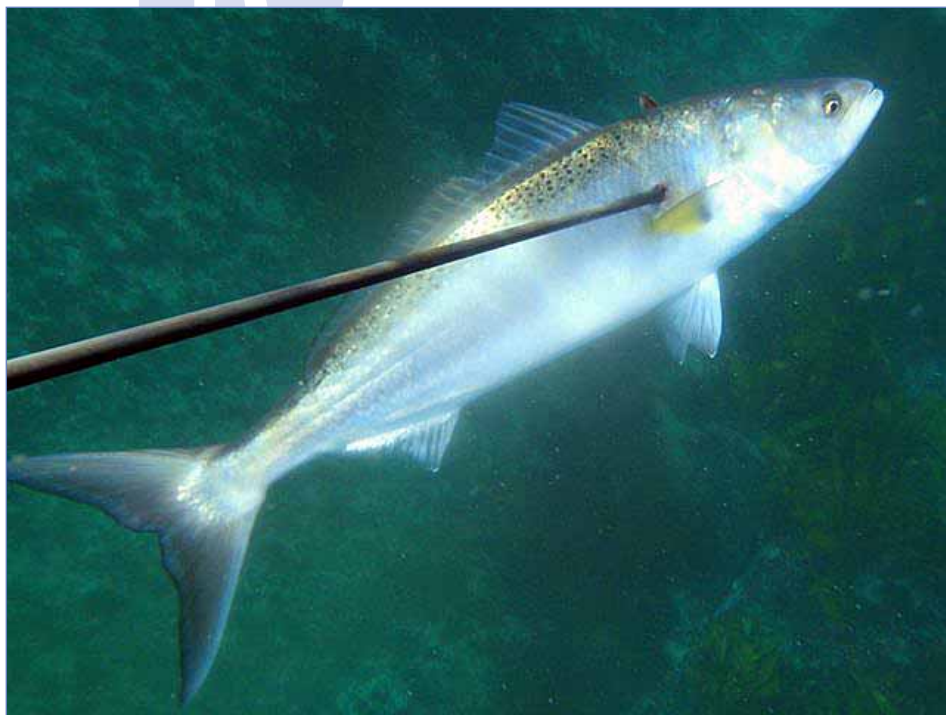

Čekám... Nad útesem plave velký modrý pyskoun a kousek od něho stojí před skalní skulinou párek tmavých monogamních ostenců (Monocanthidae). Vracím se k hladině. Odpočívám asi pět minut a znovu se zanořuji pod hejno kranásků. Opět se držím těsně na dohled rybek a snažím se prohlédnout zelené fluidum. „Žuch!“ Do kranásků jako když střelí! V mžiku mi s hlukem mizí z dohledu celé hejno.

se nevrátila zpátky. Rychle co nejdál od skal a zpěněné vody! Rychle pryč z nebezpečné pračky! Konečně jsem za zlomem, v hloubce, kde se vlny ještě netvoří. Energii Pacifiku tu nic nestojí v cestě. Nazouvám ploutve a odmotávám šňůru s bójkou. Teď už není kam spěchat. Ležím na hladině a čekám, až mi přestane bušit ve spáncích. Když se uklidním, začnu pomalu plavat a rozhlížet se kolem. Pod hladinou svítá se zpožděním. Nad hladinou je už den, ale od skalnatého dna se moc světla ještě neodráží. Pode mnou se rychle mihnou černé siluety poměrně velkých černých ryb „bubeníků“ z čeledi *Girella*. Mám síť proti žralokům spravovanou z prostředků daňových poplatníků a mířím do hloubky. Poněkud paradoxně, tady je najednou voda světlejší. Světlo se odráží od písčitého dna pode mnou, přestože ho není z hladiny vidět. Plavu podél předělu písku a útesu, který je v hloubce osmi metrů z hladiny tak tak zřetelný. Nad útesem narážím na početné hejno sapínů (*Chromis*), krmících se planktonem ve vodním sloupci. Hranice písku a útesu už nejde rozeznat, musím být už v místech s hloubkou okolo šestnácti metrů. Ležím nehnutě na hladině a snažím se úplně uvolnit. Zhluboka se nadechuji a zanořuji pod hladinu. První ponor slouží k tomu, aby se tělo přepnulo na funkci *apnea* – pod vodou bez dýchání. V hloubce šesti metrů je dno už krásně zřetelné. Stáčím se zpět k útesu a před sebou spatřím lesklá těla malých stříbrných kranásků (*Trachurus*). Hejno se vznáší nad hranou útesu, odkud skalní stěna spadá kolmo do hloubky. Jsem u cíle. Vracím se k hladině a snažím se rybky nevyplašit. Výdech, nádech, výdech, nádech. Opět se uvolňuji a natahuju gumu harpuny. Slunce je už pěkný kus

nad horizontem a kranásky je z hladiny dobře vidět. Snažím se potichu plavat tak, abych byl od hejna na hranici viditelnosti a opět se pomalu a co nejtišeji zanořuji. V hloubce šesti metrů přestávám mávat ploutvemi a volně klesám. Nejdříve díky setrvačnosti a pak vítězství hydrostatického tlaku a gravitace. Srdce se zpomaluje a tělo si začne kyslík šetřit. Tělo se automaticky přepnulo. Potápěcí reflex savců doprovází lehká euforie. Jako bych upadal do polospánku. Je mi skvěle. Ve dvanácti metrech se prohnu a nastavuji ploutve vodě. Brzdím a dostávám se do horizontální polohy. Pomaloučku obeplouvám hejno a hledím do nazelenalého šera. Čekám... Moře je slyšet jemným šumem, praskotem a cvakáním. Čekám... Kranásci se nerušeně cpou drobnými částicemi, unášenými k hladině proudem okolo stěny útesu. Čekám... Nad útesem plave velký modrý pyskoun a kousek od něho stojí před skalní skulinou párek tmavých monogamních ostenců (*Monocant-hidae*). Vracím se k hladině. Odpočívám asi pět minut a znovu se zanořuji pod hejno kranásků. Opět se držím těsně na dohled rybek a snažím se prohlédnout zelené fluidum. „Žuch!“ Do kranásků jako když střelí! V mžiku mi s hlukem mizí z dohledu celé hejno. Tělem mi projede zvuk ne nepodobný tlakové vlně tlumené exploze. Snažím se potlačit vzrušení. Jakékoliv zrychlení srdce znamená nechtěnou spotřebu kyslíku. Soustředím se pouze na to abych neudělal žádný zbytečný pohyb a zůstal v tom svém „polospánku“. Chvilku se neděje nic, kranásci jsou fuč a zůstává jen prázdný zelený závoj. Ne však na dlouho. Zeleným šerem se mihnou bílé čáry. Už vím kolik uhodilo! Vzápětí se na scéně objeví asi osm šedostříbrných těl velkých ryb. Bílé čáry se zhmotňují v bílé spodní pysky a části skřelí. Podél boku se rybám táhne zelený pruh (na světle je ve skutečnosti žlutý). Královští kranasi žlutoocasí (*Seriola lalandi*) dostali chuť na malé kranásky! Ryby mě zaregistrovaly. Pomaloučku se otáčím tak, abych z jejich pohledu

měl co nejmenší profil, tedy čelem k nim. Teprve potom začnu pomalu natahovat ruku s harpunou, kterou jsem doposud držel těsně u těla. Kranasové se rychle otáčejí a míří ke mě. První tři jsou v mžiku těsně přede mnou a opět rychle mění směr. Zbytek skupiny je následuje. Přichází moje chvíle. Jenom chvíliček čekám než mi zbytek hejna vplave do rány. Ryby jsou ode mě zhruba dva metry – na dostřel. Teď už jenom rychle zacílit. Mačkám spoušť. Šíp v mžiku nachází svůj cíl u kořene prsní ploutve a vychází na opačné straně skřelemi ven. Je to dobrý zásah. Kranas je omráčený a strnul. Alespoň prozatím. Je čas se nadechnout.

Královský žlutoocasý kranas patří mezi druhy ceněné sportovními rybáři pro velkou sílu a houževnatost s jakou bojují na udici. Narodil od makrelovitých ryb, kranasi neplavou úprkem na volné moře, nýbrž ke dnu mezi překážky a mnoho ryb je tak ztraceno. Mezi rybáři proto mají reputaci „nefér bojovníků“.

Vracím se k hladině a ryba na konci nylonové šňůry nijak neprotestuje. Pomalu ji tedy začínám přitahovat a zároveň si dávám pozor abych se nechtěně nezamotal do šňůry spojující harpunu s bójkou. Být v moři zamotaný do šňůry, s velkou rybou na konci, může mít docela drsné následky. Kranase mám už těsně u sebe. Je najednou větší než jsem původně odhadoval. Beru do ruky šíp trčící rybě z těla a jako bych tím sejmul z ryby zakletí strnulosti. Jako bych šípem probil tisíc voltů. Kranas doslova exploduje a ocasní ploutví mi strhává masku z obličeje. Jen tak tak stíhám zachytit jak masku, tak šňůru. Harpunová puška už je z dohledu a šňůra mi rychle prokluzuje mezi prsty. Tak trochu jsem to čekal a moc velkou radost z toho nemám.

Jakkoliv je pro rybáře s udicí zápas s rybou vzrušující, při harpunování jde především o to rybu najít, přiblížit se k ní a pokud se rozhodnete rybu ulovit, už jí nedat šanci k útěku. Na ten měla dost času, když

vás uviděla. Jednou střelená ryba má sice ještě šanci na útěk, ale na přežití už ne. Proto je nejlepší rybu trefit tak, aby byla zásahem paralyzována, nebo ještě lépe, bez zbytečného trápení rovnou usmrce-
cena. Takový úlovek se cení. Osobně mám za to, že v tomto ohledu je co do etiky lov harpunou o stupeň dál. Bezesporně ale hodně zá-
leží na individuální uvědomělosti a zkušenosti každého, kdo tak či onak ryby loví.

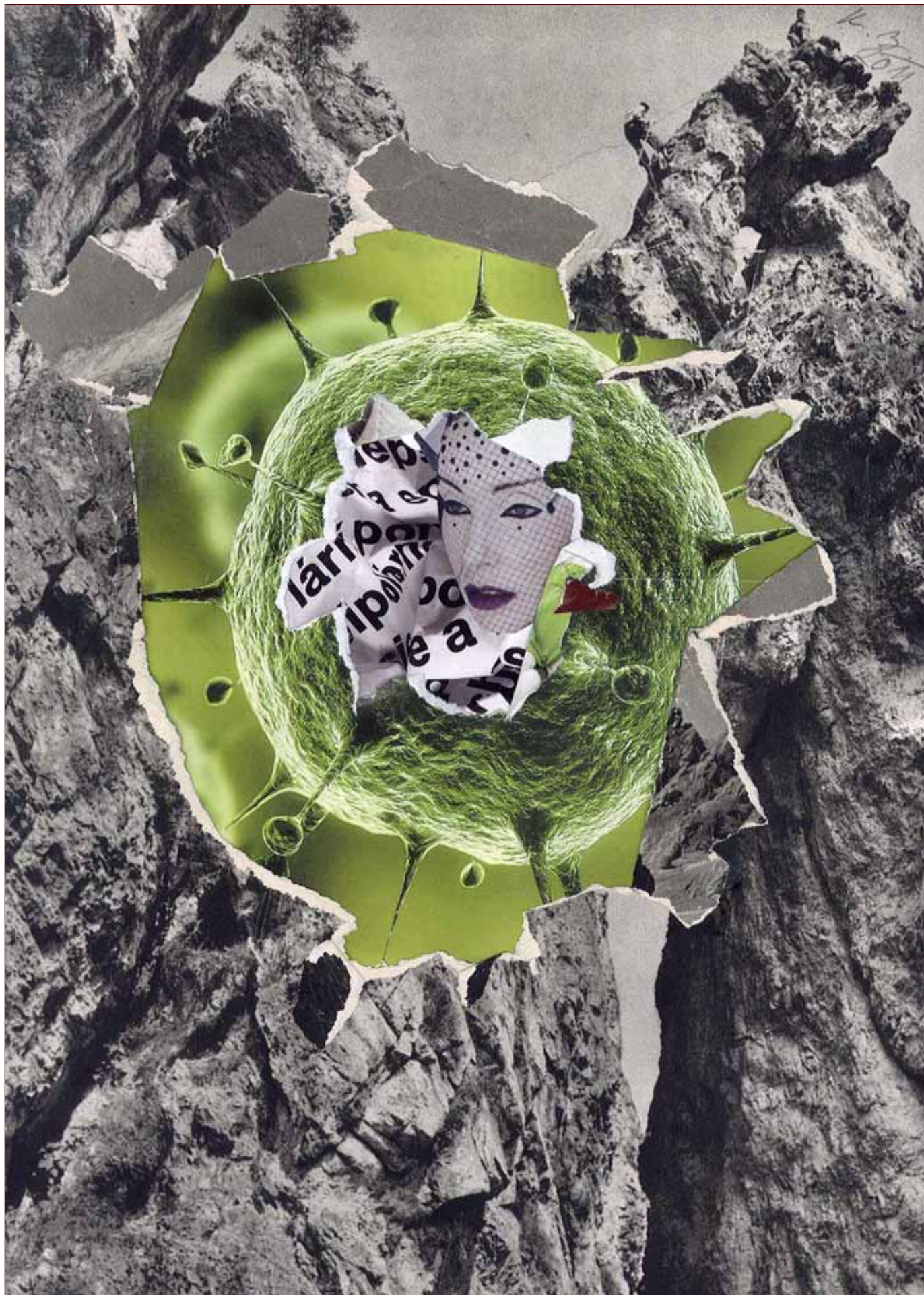
Cítím že kranas už nebude daleko ode dna. Musím ho zastavit. Pokud se mu podaří dostat mezi ostré skalní útesy, bude po všem. Pevně stisknu šňůru a rázem mě neviditelná síla stahuje pod hladinu. Herdek, ten má ale vitalitu! Necelé dva metry pod hladinou se však zastavuju. Můj vztlak je přece jen pro rybu příliš velké břeme-
no. Pomalu stoupám k hladině a šňůra pode mnou opisuje velké kruhy. Kousek po kousku začínám šňůru přitahovat a kruhy se zmenšují. Hlavně se nezamotat! Když je kranas konečně v dohledu, dávám si v přitahování pauzičku. Cítím, že se v neoprenu potím. Celou dobu si musím pomáhat ploutvemi. Hned jak se mi dech zpo-
malí, pokračuji v přitahování. Ryba už je opět u mě. To už tu jednou bylo! Čekám na příhodnou chvíli, kdy ryba na zlomek vteřiny pře-
stane bít ocasem a prudce ji přitahuju těsně k sobě. Co nejtěsněji. Rychle ji obepínám stehny a levou rukou vrážím mezi skřele. Stisk-
nu a pevně držím. Teprve teď mám jistotu že neunikne! Kranas to už ví taky. Dobojoval. Přichází šok a tělo strnulo. Pravou rukou pouštím šíp a vytahuji nůž z pouzdra. Rybu rychle usmrčuji ránou vedenou do mozku – japonské *iki jime*. Dělán to automaticky a bez
emocí, avšak účta k živému tvorů mě neopouští. Přijímám dar mo-
ře a vážím si toho. Kolem mne se rychle šíří oblak kranasovy krve a viditelnost se rapidně zhoršuje. V mžiku se nade mnou objevuje
hejno racků a za velkého křiku hledají, co by mohli z těch jatek uko-
řistit. Smrt v moři dává příležitost přežít jiným. Pro jistotu vyklízím
pole a plavu z krvavé polévky o kus dál. Kranase provlákám skrz
žábry k bójce. Odhaduju ho na něco přes metr a deset kilo. Perfekt-
ní velikost pro tři chody. Nejde mi o trofeje a ryby nad patnáct kilo
už jsou pro mě moc velké. Pro dnešek to balím. Plavu zpět k pláži,
která se začíná probouzet k životu. Vidím siluety ranních surfařů,
čekajících na první vlnu a veslice svalovců z Bondi Rescue klubu už
je také na vodě. Do vln se vrhají první plavci. Letadlo žraločí patro-
ly lemuje pobřeží, dvakrát zakrouží nad pláží a pokračuje dál na jih.
Promenády kolem pláže a útesů se pomalu zaplňují pejškaři a běž-
ci. Maminky s malými dětmi se jdou cachtat do mělkého bazénku,
ještě než slunce začne pálit. *Bondi Beach*, nejoslavovanější pláž
v Austrálii čeká další *busy day*.

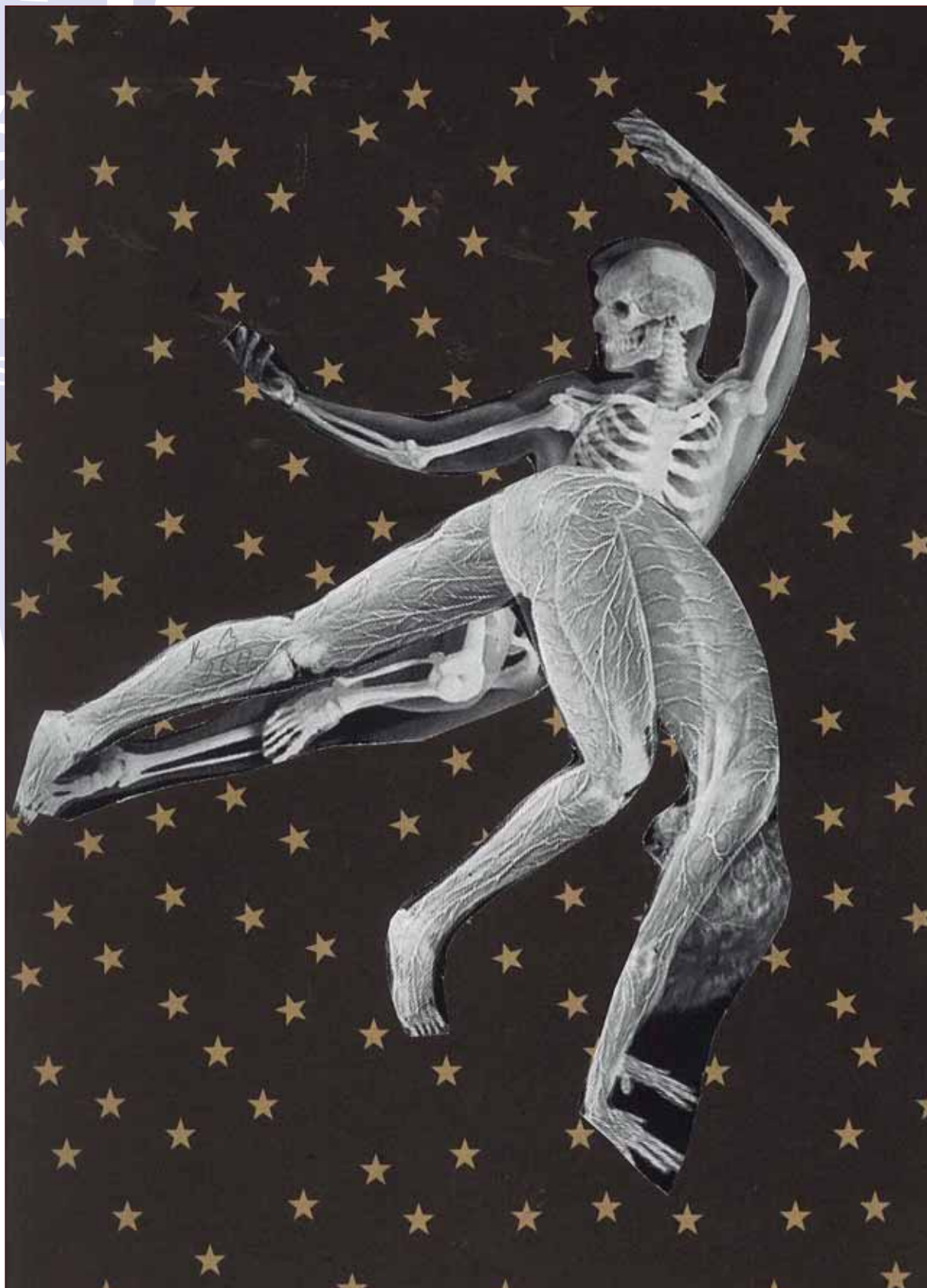
Kryštof Tichý se narodil roku 1971 v Praze. Vyučil se knihkupcem. Od roku 1995 žije s manželkou a dospívající dcerou v Austrálii. Pracuje jako chovatel – akvarista v mořském akváriu v Sydney. Potápění se aktivně věnuje jedenadvacet let.

Kateřina Bolechová:
Zima pro kočku

Evoluce

Nový život

We are not ordinary

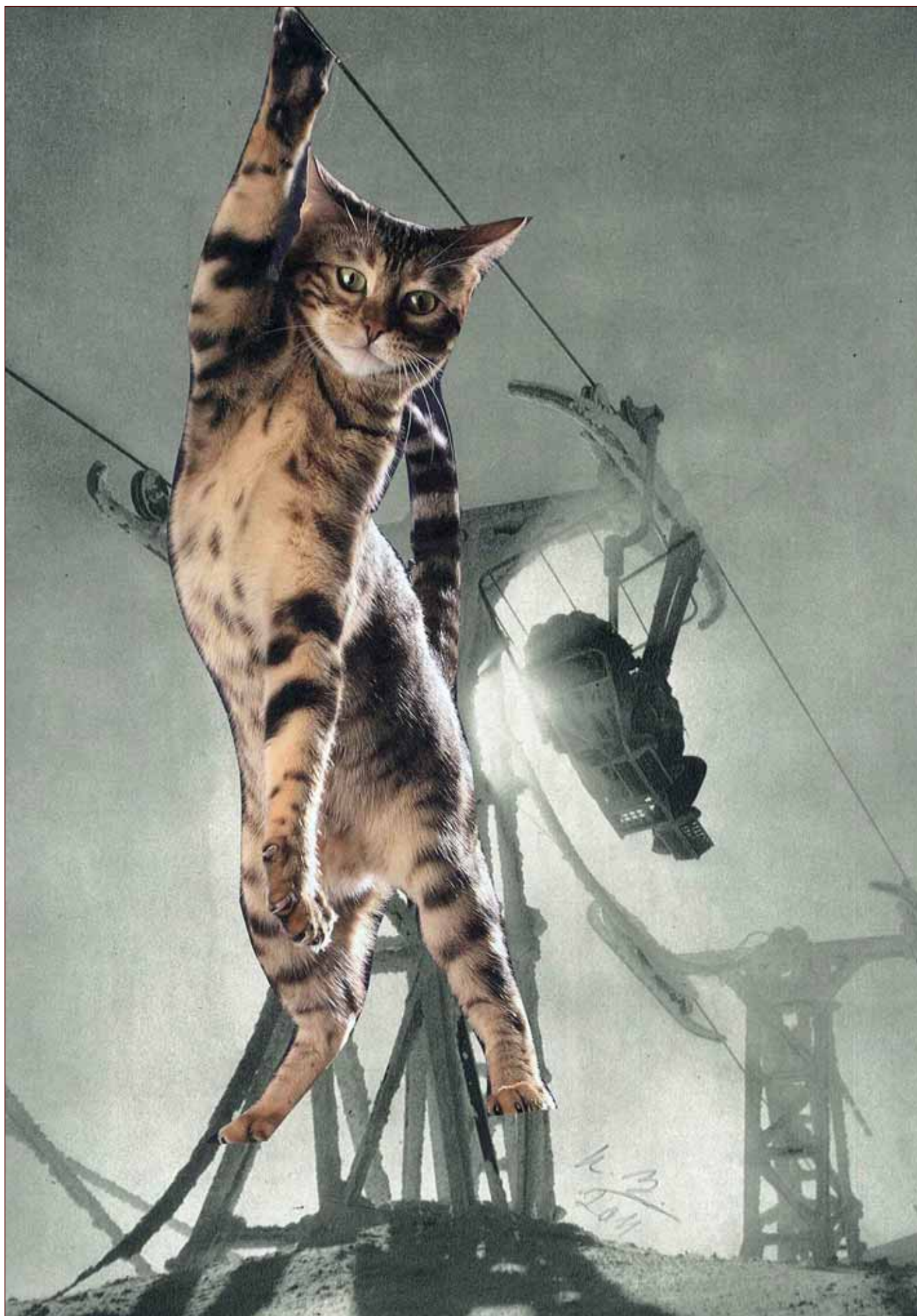

Mask

Blue

V příštím čísle (vychází 12. února 2013)

rozhodně nenajdete:

punčochu kterou Barunce uštrikovala na zimu babička Panklová

ani zapadlé vlastence

ani umrzlé broučky

natožpak sněhy na Kilimanžáru

ať vám svištěj saně,

hurá na ně!

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!